MUSIC - UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 11587584 1

Valen, Fartein
[Serenades, wind quintet, op. 42]
Serenade

M
557
V28
OP.42
1954
c.1
MUSI

Digitized by the Internet Archive
in 2026 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/31761115875841

EDITION Lyche
No. 233

FARTEIN VALEN

SERENADE

for 5 wind instruments

Flauto - Oboe - Clarinetto in C - Corno in C - Fagotto

Opus 42 **Score**

HARALD LYCHE & CO.s MUSIKKFORLAG
DRAMMEN NORWAY OSLO

M
557
V28
op. 42
1954

LIBRARY
OCT
17
1984

SERENADE

FARTEIN VALEN, op. 42

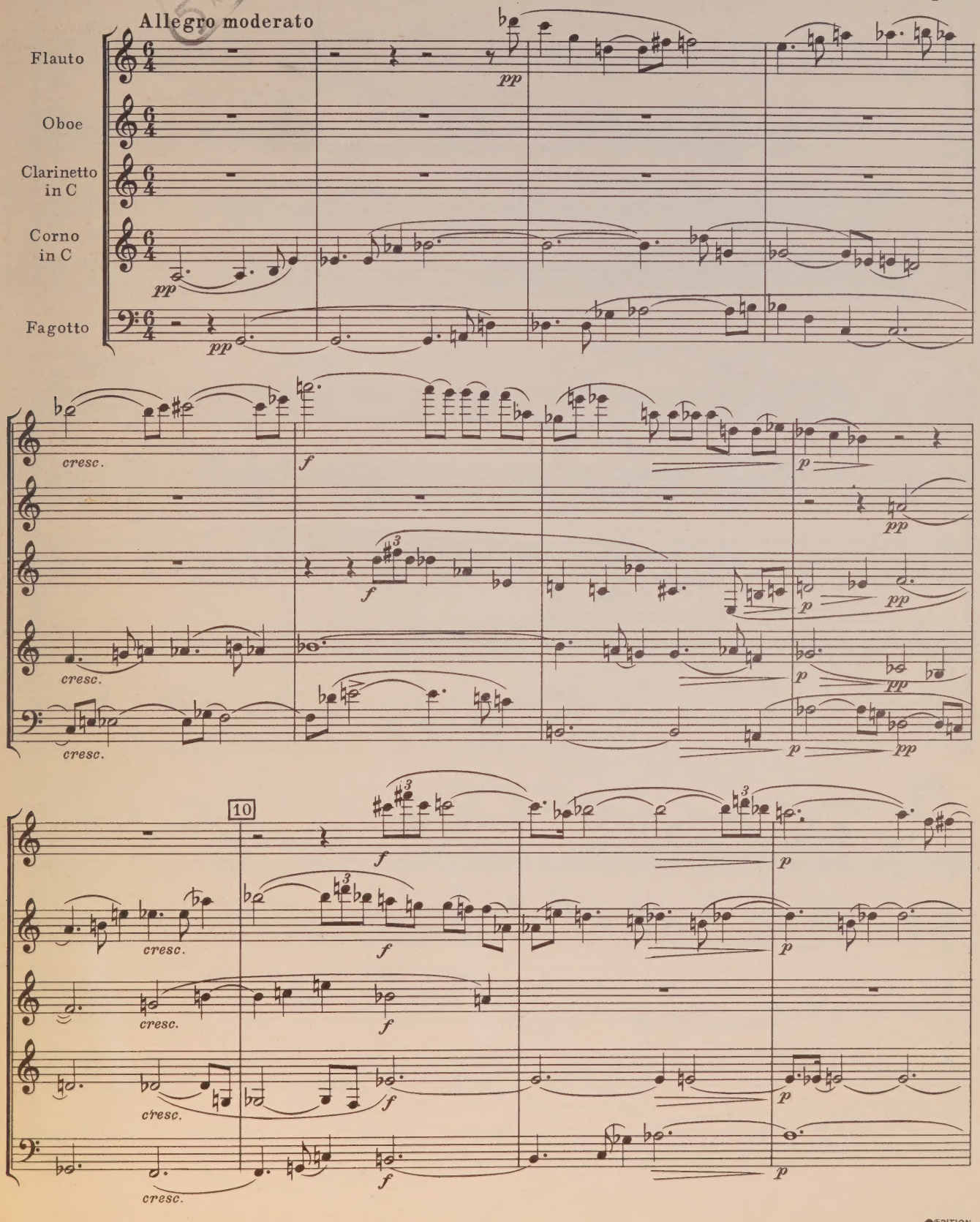

Copyright 1954 by
Harald Lyche & Co's Musikkforlag, Drammen - Norway

EDITION Lyche
Nr. 233

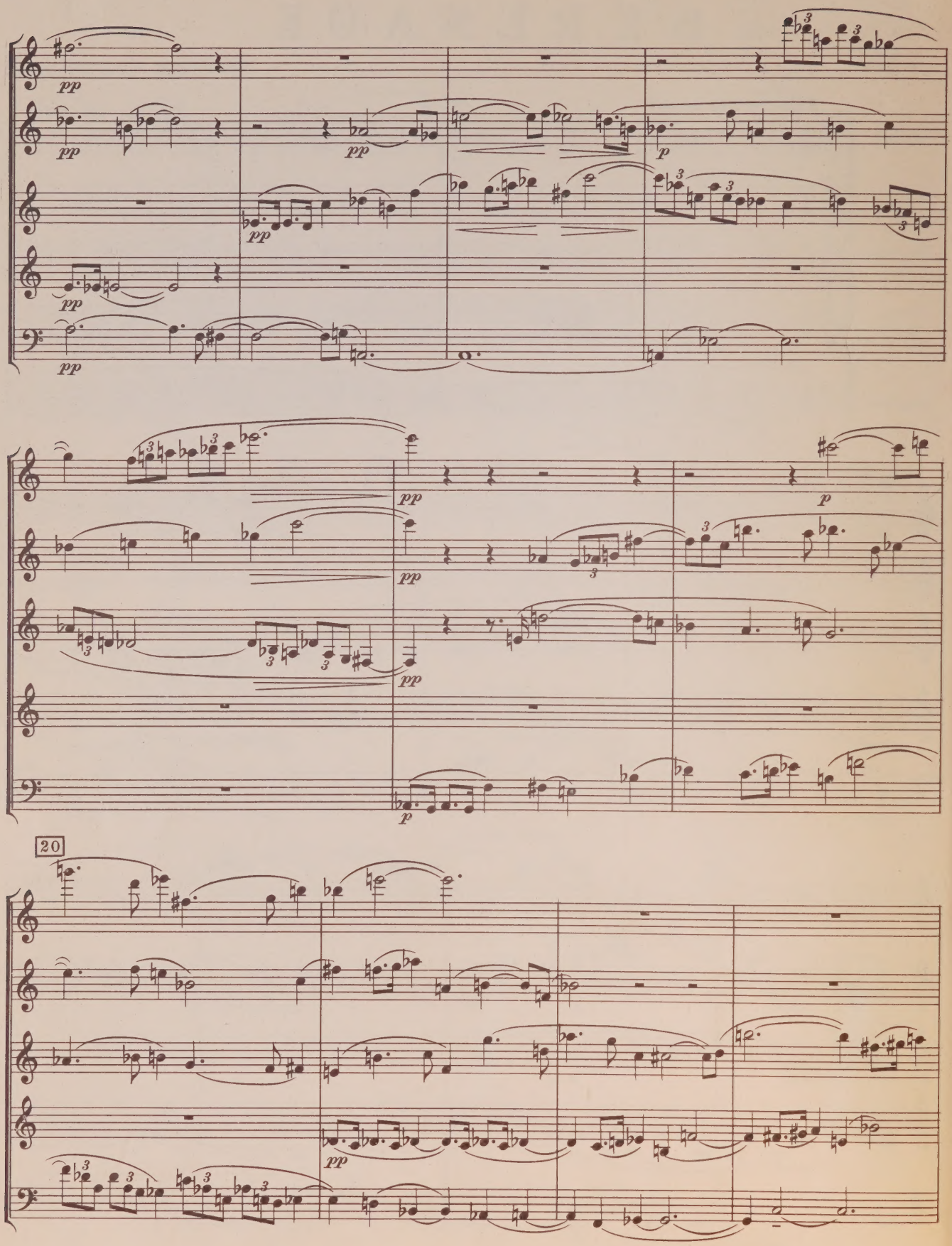
20

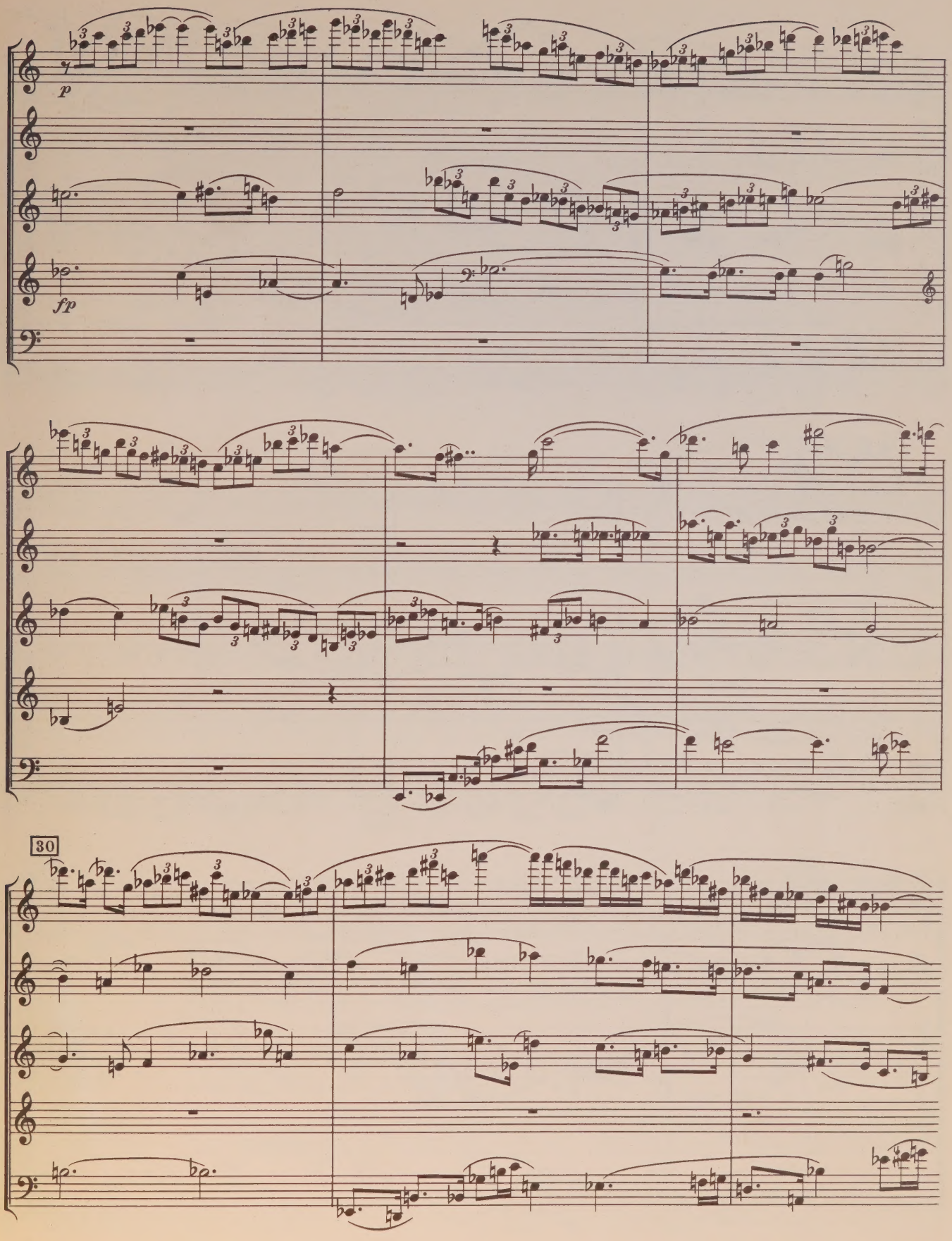
p
fp
30

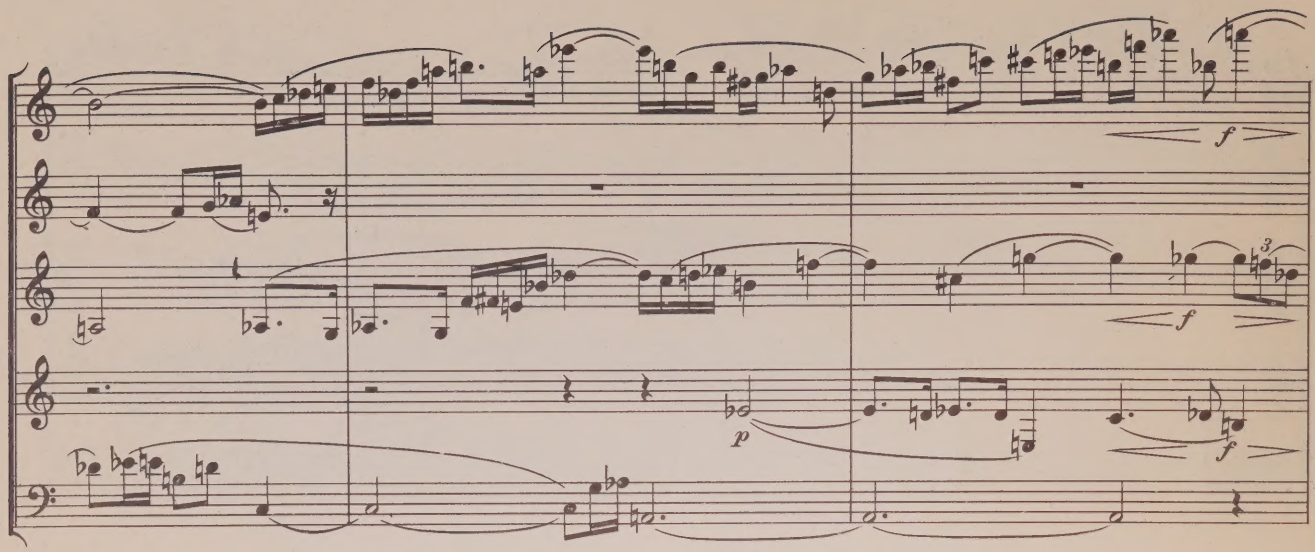
f
f
p
f

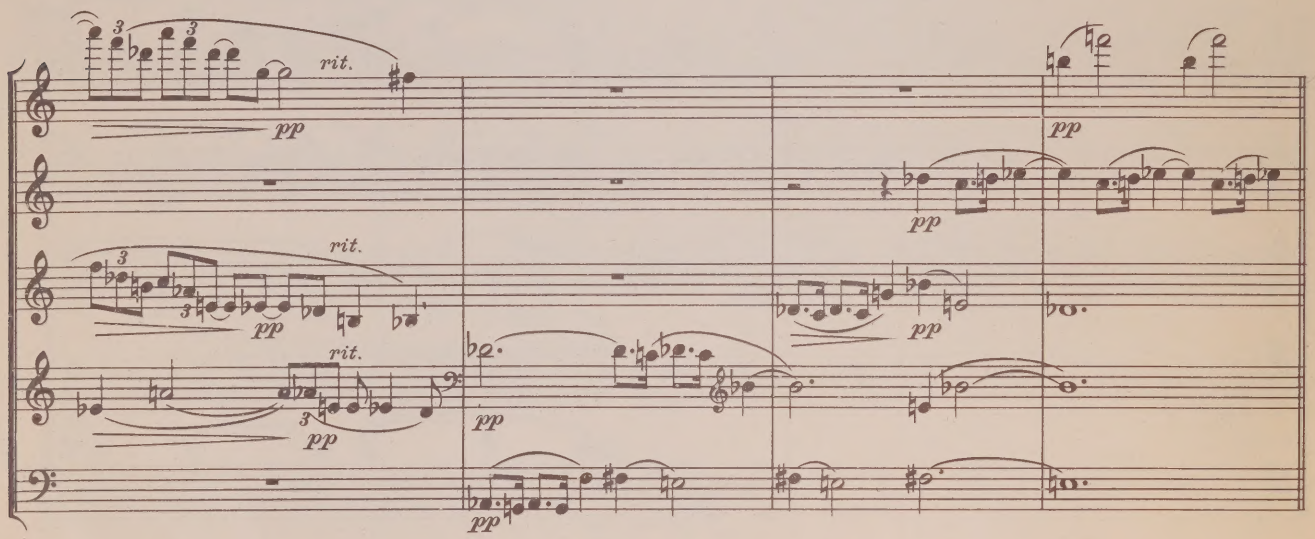
rit.
pp
rit.
pp
rit.
pp
pp
pp
pp
pp

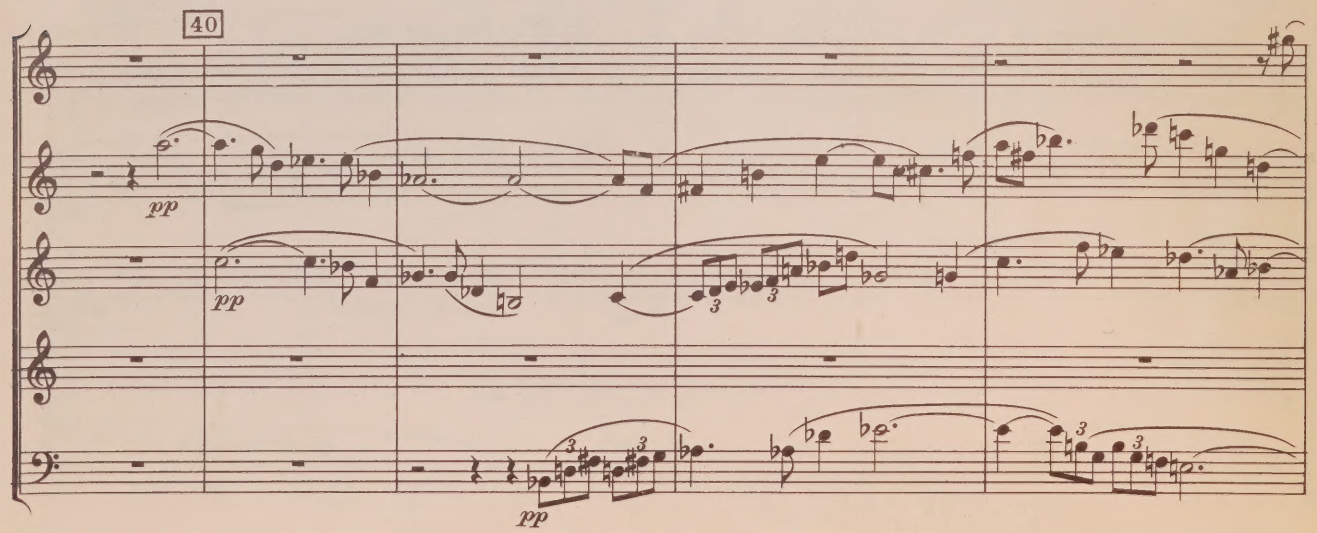
40
pp
pp
pp

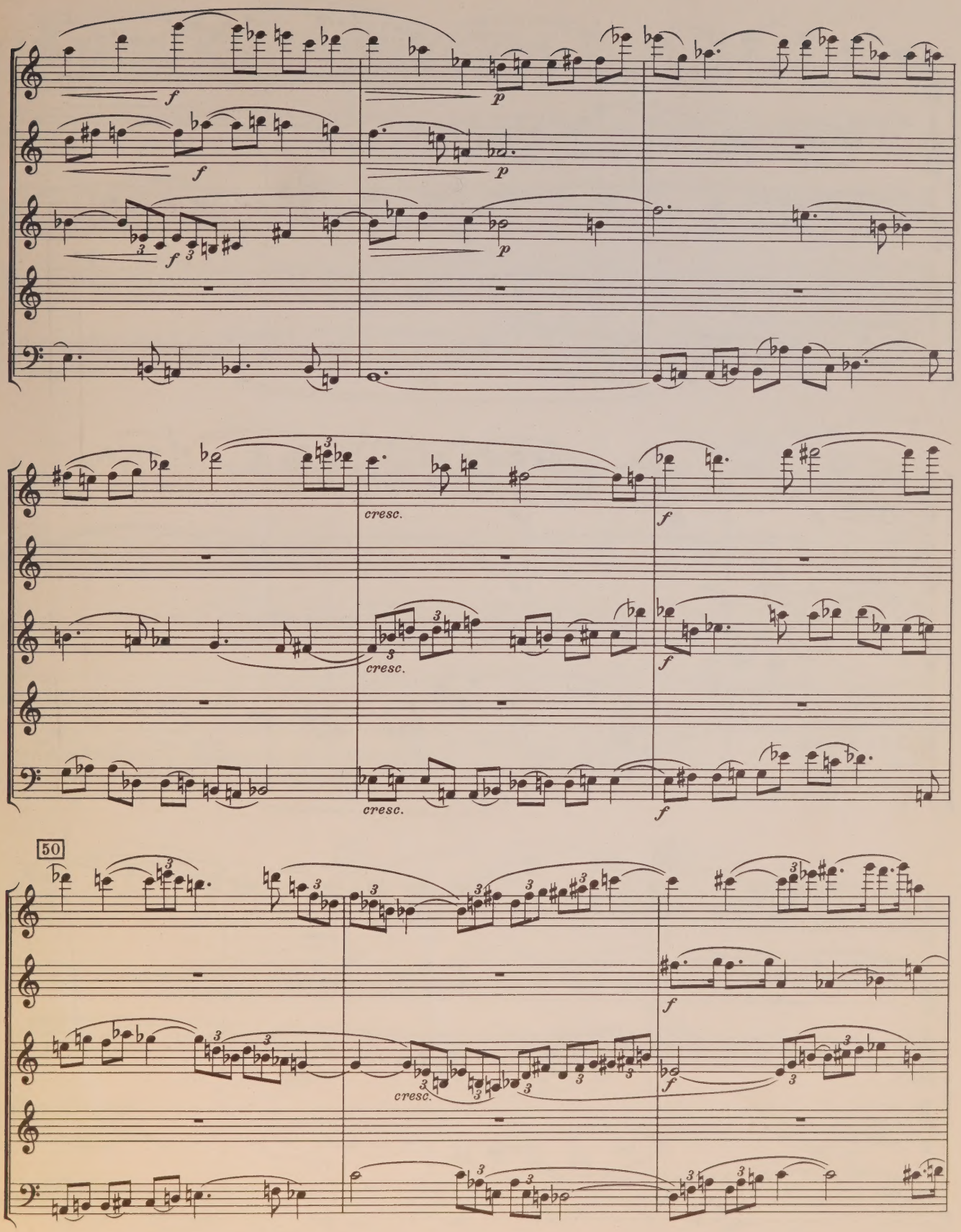
50
cresc.
cresc.
cresc.
cresc.

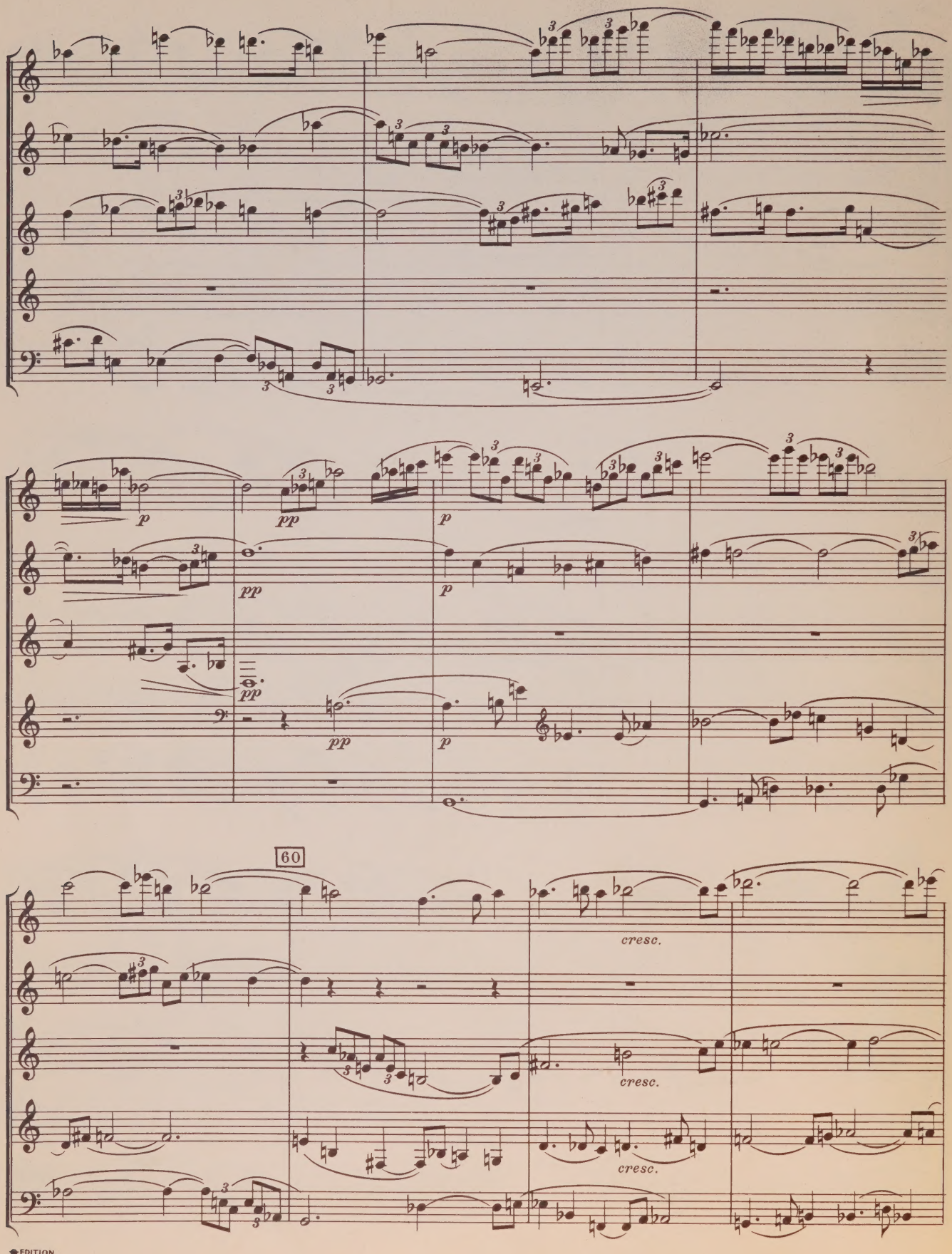
p
pp
pp
p
pp
pp
p
60
cresc.
cresc.
cresc.

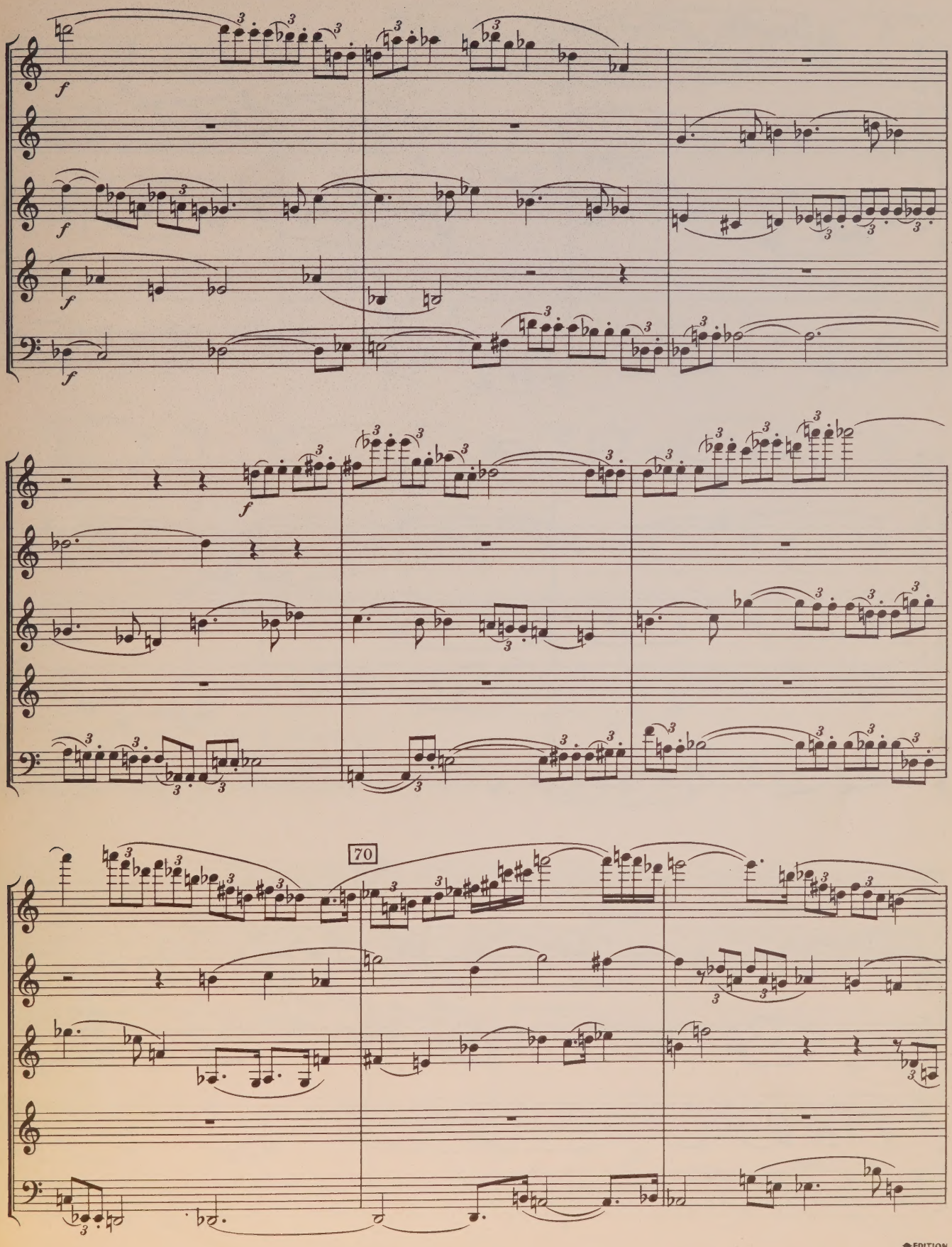
70

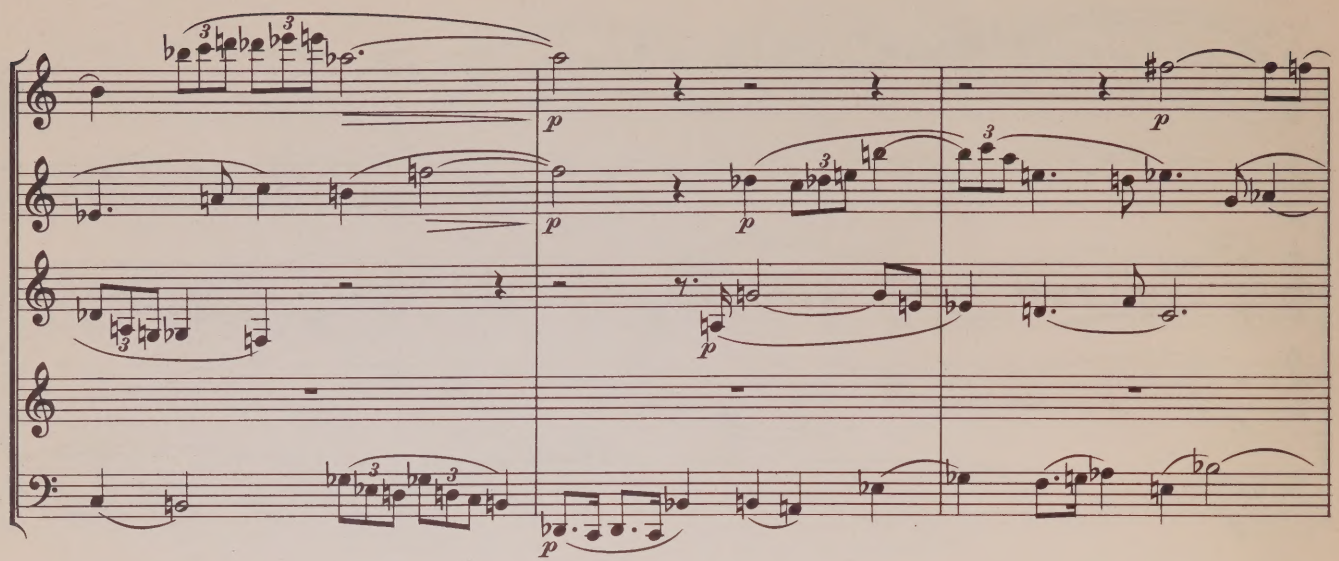
p
p
p
p
p

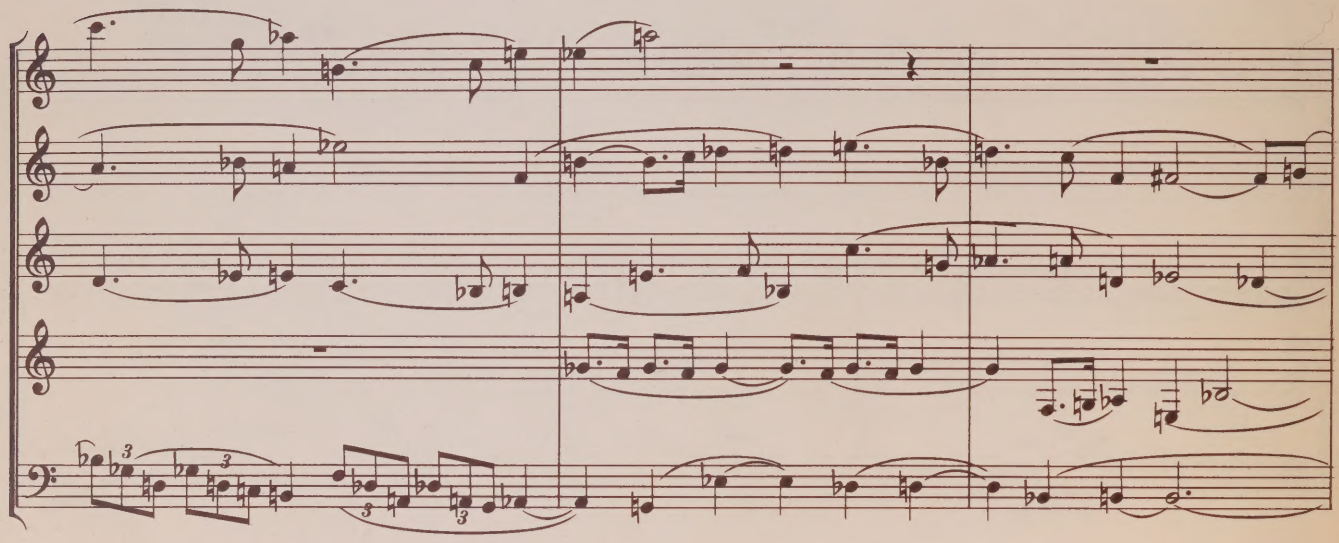

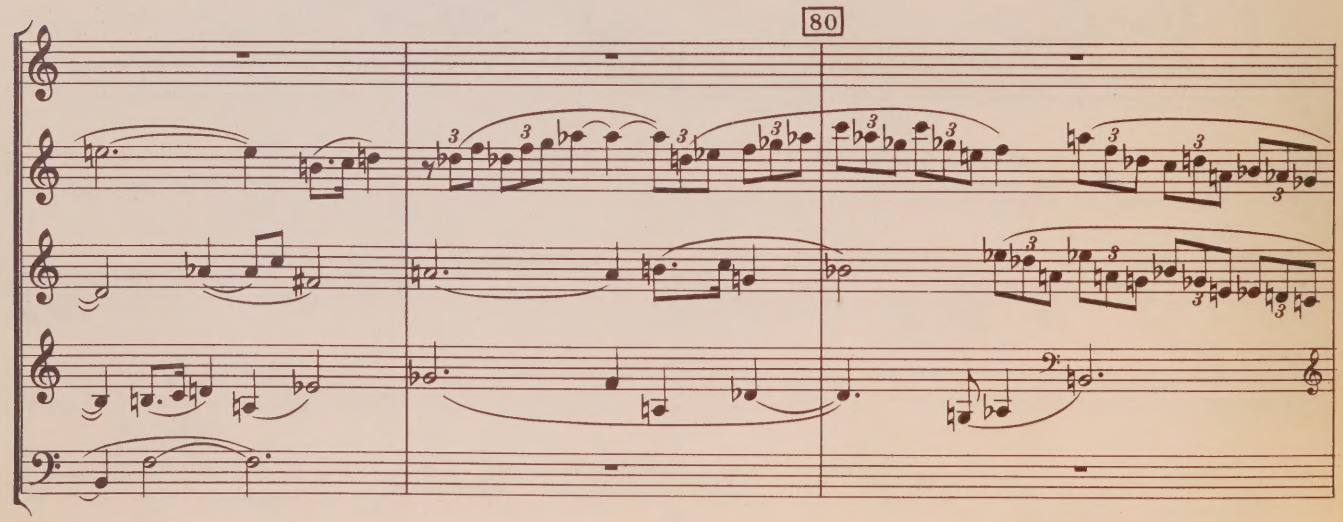
80

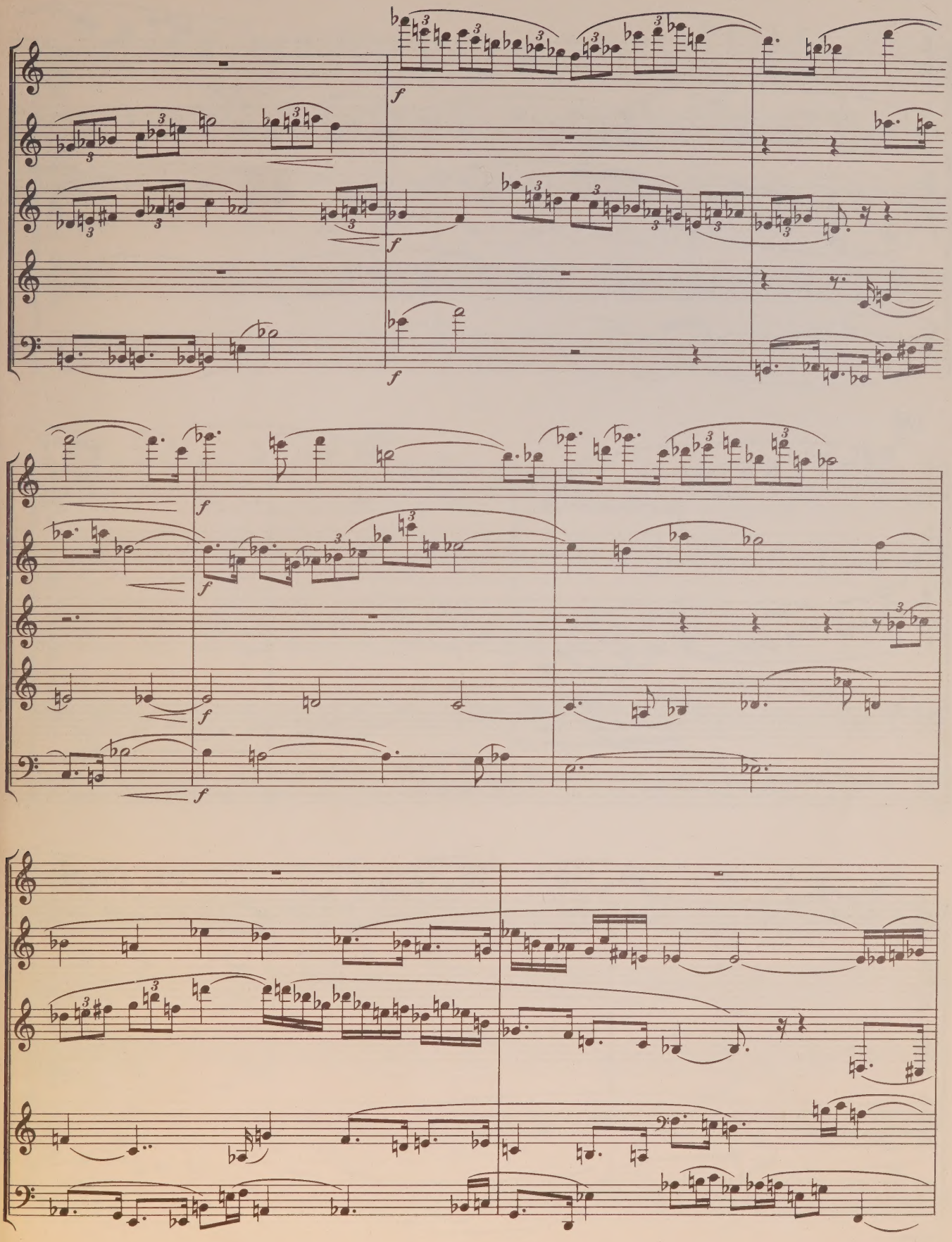
f
f
f
f
f
f

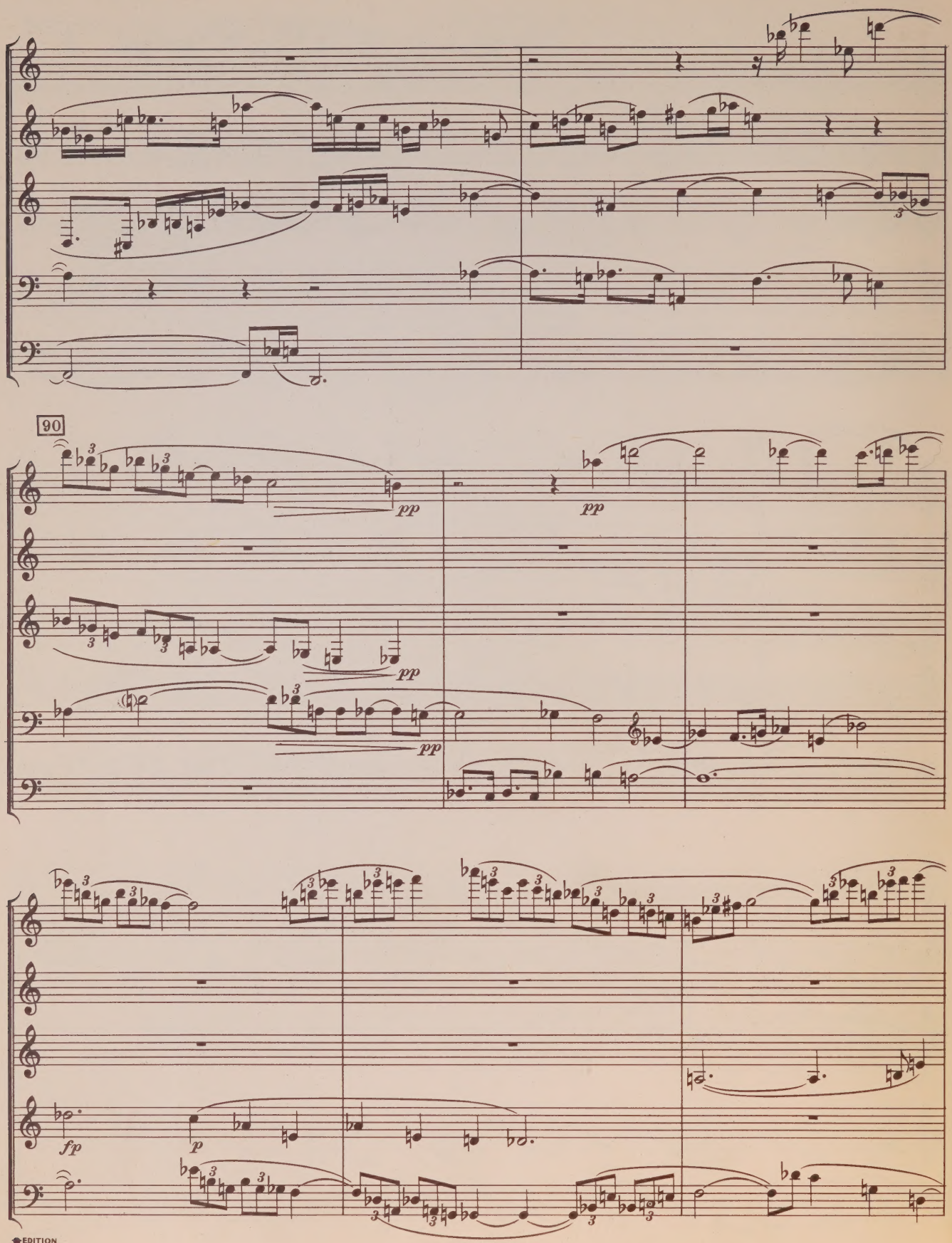
90
pp
pp
pp
pp
fp
p

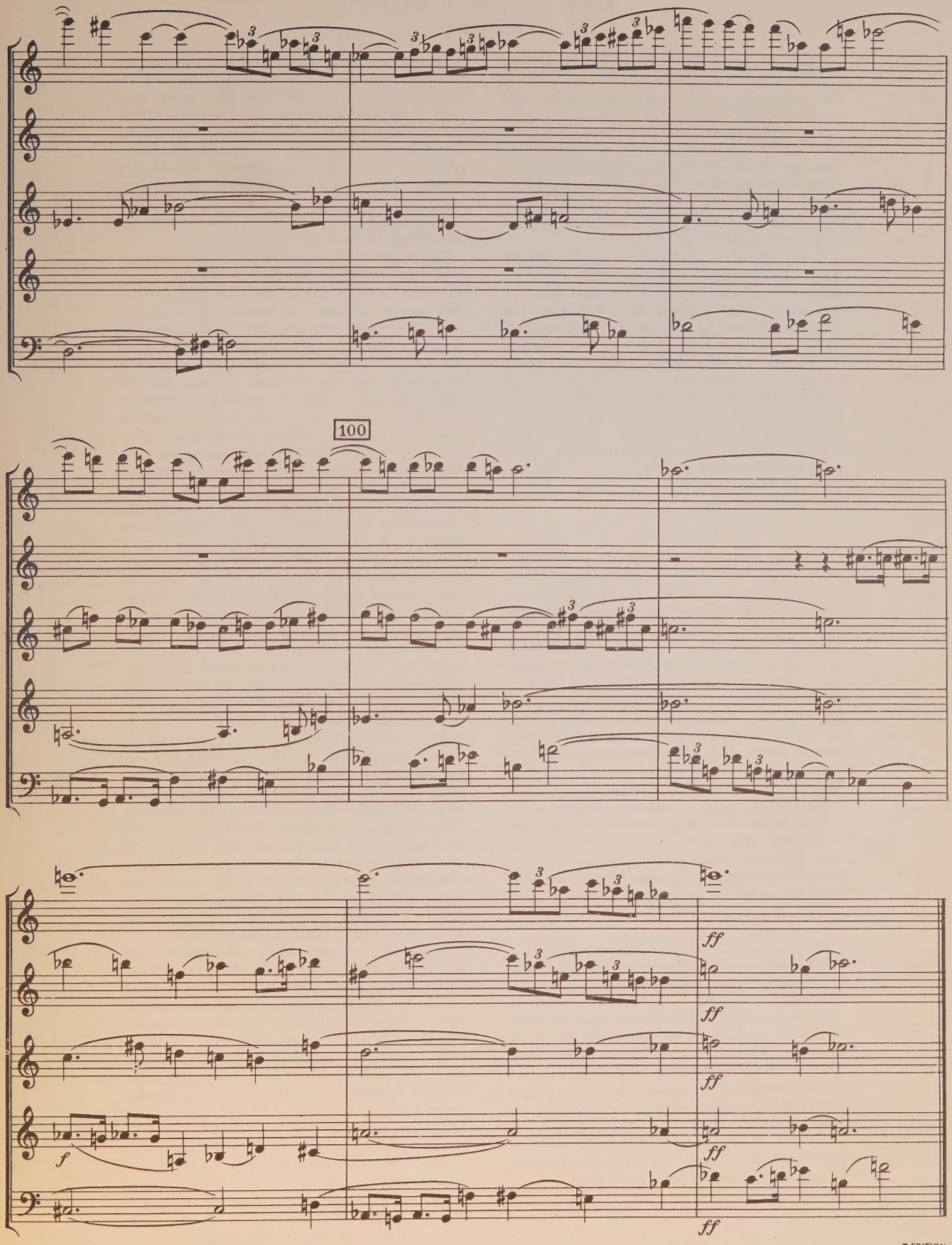
100
f
ff
ff
ff
ff
ff

FARTEIN VALEN

1887—1952.

Noen få komponister er så heldige å få «selskaper» til å ta seg av dem. De kan være glemte mestre fra tidligere tider, som Corelli, de kan være berømte musikere hvis ry hviler på et altfor lite utvalg av deres produksjon, som Haydn eller Liszt, eller de kan være komponister fra vår egen tid som ikke har fått den anerkjennelse de fortjener. Til denne siste kategori hører Sibelius, Delius og Bloch, og til denne må også den norske komponisten Fartein Valen regnes i hvis navn i den siste tid er stiftet flere selskaper.

Valen ble født i Stavanger 25. august 1887 og døde i Haugesund 14. desember 1952. Han var sønn av en misjonær og levde de første årene på Madagaskar. Han studerte en tid filologi ved universitetet i Oslo og lærte å tale flytende engelsk, fransk, tysk, italiensk og spansk, det Nye testamentet leste han på gammelgresk. Trangen til musikk ble imidlertid sterkere for hver dag, og han begynte å ta undervisning hos Catharinus Elling og ved konservatoriet i Oslo. Men ennå så sent som i begynnelsen av det 20. århundre var det i den alminnelige bevissthet bare Tyskland som kunne gi en grundig musikkutdannelse, og Valen begynte i 1909 på Hochschule für Musik i Berlin med bl.a. Max Bruch som lærer.

I Berlin hørte han for første gang Schønbergs musikk. En fremførelse av Schønbergs annen strykekvartett kan sies å ha vært et vendepunkt i utformingen av hans egen personlige stil som komponist. De fire første komposisjonene hans, en legende for piano, op. 1 (1907), en sonate for piano, op. 2 (1912), en sonate for violin og piano, op. 3 (1916) og Ave Maria for sopran og orkester, op. 4 (1921) er alle i tidens tradisjonelle harmoniske stil. Men i trioen for piano, violin og cello, op. 5 (1923) brukte han 12-toneteknikken for første gang og vendte senere ikke tilbake til sin tidligere uttrykksmåte. Han har skrevet i alt 45 opus. Som Alban Berg har han brukt systemet på en fri personlig måte og mestrer «reglene» så overlegent at de aldri setter noen intellektuel skranke for følelsesuttrykket. Den lineære struktur i hans musikk viser også hans slektskap med Palestrina og Bach hvis verker han studerte grundig etterat han i 1913 reiste fra Berlin til slektsgården i Valevåg.

Fra 1927 til 1936 var han inspektør ved Norsk Musikksamling ved Universitetsbiblioteket i Oslo. I 1935 fikk han komponistgasje av den norske stat som satte ham i stand til å trekke seg tilbake til Valevåg og ofre seg helt for komposisjon. Her levde han enkelt og rolig på den ensomme gården sin omgitt av fjell og fjorder. Alle som besøkte ham, fikk et sterkt inntrykk ikke bare av en kultivert musiker, men også av en dyp og alvorlig kristen som gjennom tonenes verden kunne befeste sin tro. Hans produksjon omfatter 5 symfonier, konserter for violin og piano, symfoniske dikt, kammermusikk, motetter, sanger og pianostykker hvorav et stort antall fremdeles er i manuskript.

A small number of composers are lucky enough to find «societies» to care for them. They may be neglected figures from the past, like Corelli; they may be famuos personages whose reputation rests on too small a fraction of their output, like Haydn and Liszt, or they may be inadequately recognized composers of our own time. Into this last category Sibelius, Delius, and Bloch were once placed, and into it must also go the Norwegian composer, Fartein Valen, in whose name new societies are launching themselves in several countries.

Valen was born August 25th 1887 in Stavanger and died December 14th 1952 at Haugesund. As the son of a missionary he spent his early years in Madagascar. Eventually he entered the University of Oslo to study languages, and became fluent in English, French, German, Italian, and Spanish — his New Testament he read in ancient Greek. Meanwhile, the lure of music became stronger every day, and in time felt under compulsion to take theory and organ lessons from Catharinus Elling and at the Oslo Conservatoire. But even in the early twentieth century the feeling persisted that Germany alone could provide an adequate musical training, with the result that in 1909 he entered the Hochschule für Musik in Berlin to take an orthodox course with teachers including Max Bruch.

It was while in Berlin that he first heard the music of Schønberg; a performance of that composer's second string quartet could be said to have been the turning point in the formation of his own personal style as a composer. His first four compositions, a legend for piano, Op. 1 (1907), a sonata for piano, Op. 2 (1912), a sonata for violin and piano, Op. 3 (1916), and an Ave Maria for soprano and orchestra, Op. 4 (1921), are all in the traditional harmonic idiom of the day. But in his trio for piano, violin and cello, Op. 5 (1923), he used the 12-tone technique for the first time, and he never subsequently looked back throughout his remaining years of activity, taking him up the opus number of 45. Like Alban Berg, he has used the system in a free, personal way, mastering its «rules» to such an extent that at no time did they constitue an intellectual barrier to the expression of emotion. The resulting linear texture of his music also betrays his affinity with Palestrina and Bach, whose works he studied intensely on returning from Berlin to his family home at Valevåg in 1913.

From 1927 to 1936 he held the position of Librarian to the Music Department of the University Library of Oslo, but a small stipend awarded him by the Norwegian Government 1935 enabled him to retire eventually to Valevåg and devote himself entirely to composition. Here he lived simply and quietly in his lonely farmhouse amidst mountains and fjords, impressing whoever made the long journey to visit him not only as a cultivated musician but also as a deep and sincere Christian, who through the ordered world of sound could affirm his belief. His compositions include five symphonies, concertos for violin and piano, symphonic poems, chamber works, motets, songs, and piano pieces, of which a considerable number are still in manuscript.

The Times Weekly Review January 1953.

Uto
16.-
25.5.84

FARTEIN VALEN

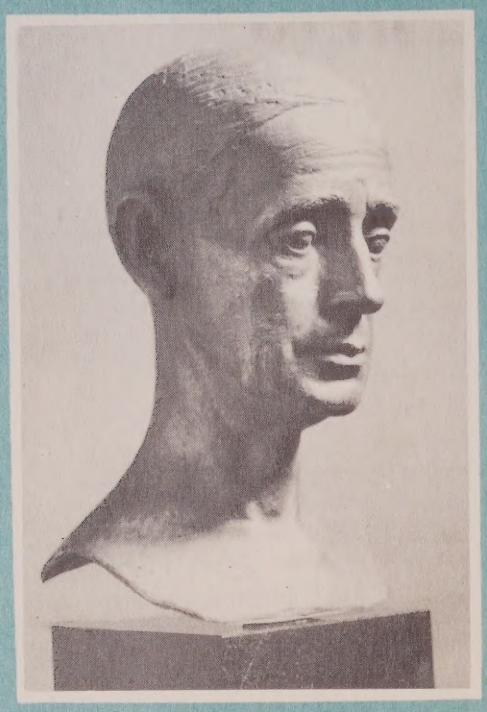

Byste av komponisten, laget
av den norske billedhugger
Ottar Espeland.

Bust of the composer, made
by the Norwegian sculptor
Ottar Espeland.

LYCHE TRYKK
PRINTED IN NORWAY

AUG 2 1 1989

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

M
557
V28
OP.42
1954
C.1
MUSI